

Francia cserekapcsolat

Ez év januárjában kezdtünk el levelezni francia diákokkal, az események felgyorsulása azonban mindenkit meglepetésként ért, amikor a forró nyár közepette arról kaptunk hírt, hogy lehetőségünk van rá, hogy ősszel Franciaországban, a Nantes-hoz közeli, Rezé székhelyű Collége Saint-Paul magániskola huszonkét diákja és családjaik vendégül lássanak minket egy hétre. Ezt a nagyszerű lehetőséget bűn lett volna kihagyni, így már valamennyien őszi elején elkezdtünk tervezgetni, és lassan a fogadó francia társainkkal is felvettük a kapcsolatot. Mindannyian izgatottan vártuk az utazás napját, hiszen néhányunk még sosem repült repülőgéppel, sőt még nem érzett francia talajt sem a lába alatt.

Batáné Ratter Réka, franciatanárnőnk és Luterán Ágnes tanárnő kíséretével ültünk fel a kisbuszra október 9-én reggel az iskola parkolójában, és egy szempillantás alatt már a budapesti reptéren sorakoztunk, hogy feladjuk a csomagokat. Hamarosan indult a gép, így egy kis nézelődés után már elindultunk az ellenőrző kapukig. A repülés mindenkinek jó élmény volt, és ennél már csak az volt a szemképrázatöbb, amikor Laurence, a Rezé-i Collége Saint-Paul angoltanárnője társaságában meg nem pillantottuk az Eiffel-tornyot, a Szajnárt és Párizs nevezetességeit a busz ablakából. A Champs-Élysées-n végig haladva, elhagyva a Concorde teret, elérkeztünk az Eiffel-torony lábához, ahol felültünk a sétahajóra, és az esős idő ellenére elámulva néztük a szemünk előtt elsuhanó Musée d'Orsay-t, a világszerte ismert Louvre-ot kívülről, a mesékből ismert Notre Dame-ot és még sok más a Szajnáron. Az idő is kedvezett nekünk, és mikor már az Eiffel-torony lábánál várakoztunk, kisütött a nap. Megcsodáltuk a várost a második emeletről, majd megvacsoráztunk, és lehetőségünk volt éjszakai Párizst látni, természetesen csak a buszról.

Szállásunk egy északi kerületben volt, ahonnan reggel tovább indulva még sétát tettünk a belvárosban, a Rue de Rivolin, és az Opera mellett végighaladva, illetve a Notre Dame-nál vásároltunk és nézelődtünk, de sietnünk kellett, hiszen indult a TGV-gyorsvonat a Montparnasse vasútállomásra. Két órával később pedig már a Nantes-i vasútállomáson szemtől szembe találtuk magunkat a családokkal, akiknél lakni fogunk. Az elkövetkezendő estéket és reggeleket már mindenki a saját családjánál töltötte. Elsőre mindenkinek nehéz, és ijesztő volt a helyzet, de lassan összebarátkoztunk francia társainkkal, és a családokat is nagyon megszerettük. Rengeteg programot szerveztek nekünk már az első héten is, a franciákkal közösen meglátogattuk az iskolát, körbevezettek minket az óriási épületben, illetve kalandparkban mulattuk az időt egy délután.

A hétvégét mindenki a családdal töltötte, sokunkat elvittek a Rezéhez közeli híres kikötővárosba, Pornicba, de volt olyan, aki Dél-Franciaországba látogatott el. A tartalmas

hétvége után, a második hét sem telt unalmasan. Rolanddal, az iskola történelemtanárával körbenéztünk a Le Croisic-i ócenáriumban, megcsodáltuk Le Croisic és La Baule csodálatos óceánpartját, ahol gyönyörű idő fogadott minket.

Kedden előadtuk prezentációnkat a magyar 80-as évekről a francia diákhallgatóságnak, és megkoronázásként a végén Hungária-dalokra táncrea perdültünk. ☺ A francia diákok idegenvezetésével Nantes belvárosában néztük végig a látnivalókat, illetve vásárolhattunk a helyi specialitásokból. Emellett ellátogattunk az Île-de-Nantes-on található L'Île des Machines ámulatbajtő kiállításra is, ahol a tengeri világ élőlényeit körhintaként építették meg, a híres Nantes-i óriás elefánt sétáját is megnézhattuk, majd meghallgattuk a terveket a múzeum továbbfejlesztéséről, és lelkünkre kötötték, hogy amikor teljesen elkészülnek, 2015-ben térjünk vissza hozzájuk. ☺

A búcsúvacsorán sajnós el kellett köszönnünk francia társainktól, akik remélhetőleg majd ugyanilyen lelkesedéssel fognak visszatérni hozzánk, Magyarországra, Egerbe áprilisban. Valamennyien nagyon jól éreztük magunkat, tapasztalatokat szereztünk, bepillanthattunk aktívan egy másik nép világába, hétköznapjaiba, velünk egykorú francia fiatalokkal ismerkedhettünk meg, és lehetőség nyílt arra, hogy kamatoztathassunk azt a tudást, amit az iskolánkban eddig megszereztünk. Ez egy nagyon nagy lehetőség volt, remélhetőleg még sokáig fennmarad ez a kapcsolat, és minden francia és magyar diáknak örökre szóló élménye marad ez a pár nap.

Botos Péter Barnabás